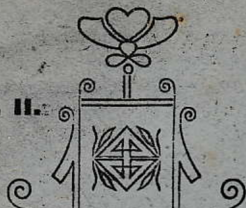
Broj istisaka iznosi 16.000

God. II.

Naša

Br. 5.

Gospa Lurdska

„Po Mariji k Isusu!"

Mjesečno ilustrirano glasilo

Majke Božje Lurdske,

BLAGOSLOVLJENO

OD SV. OCA PAPE, PIJA X.

Dozvolom crkvenoga i redovničkoga starješinstva.

Odgovorni urednik:

O. Bernardin Škrivanić, Provinc.

Cijena za čitavu godinu 1 kruna.

Rukopise i pretplatu treba slati

Ocu Bernardinu, Provincijalu kapucinâ.

RIJEKA.

Kat. tiskovno društvo. Rijeka. 1909.

NATJECATELJIMA.

Naš je članak pod naslovom Natjecanje *donio lijepa ploda. Neko šest osoba je uložilo sve svoje sile, e da raspačaju što više naših knjiga i tako zadobiju* palmu pobjede. *Ovima javljamo, da ćemo ne samo održati svoje obećanje, nego da ćemo po mogućnosti sve uložiti e da im najobilnije nagradimo njihov trud.*

U slijedećemu broju javit ćemo imena pobjednika i naznačiti, koliko je svaki učinio za proširenje slave mile Djevice Lurdske.

ČITATELJIMA U ISTRI.

Svim našim čitateljima u Istri, koji još nijesu udovoljili svojoj dužnosti i poslali pretplatu za god. 1909. prilažemo POŠTANSKU DOZNAČICU, e da podmire dug.

Budući da je broj dužnika u Istri vrlo neznatan, mi smo čvrsto uvjereni, da će svi svojoj dužnosti bezodvlačno udovoljiti, te rado poslati godišnju pretplatu, koja iznosi ciglu 1 kr.

Neka se samo sjete, da na taj način ne samo udovoljuju svojoj dužnosti, nego da takogjer potpomažu gradnju nove Crkve u čast Bl. Djevice Lurdske.

DAROVI
ZA
Spomen - Zastavu

Za spas Hrvatske, po zagovoru Djevice Lurdske, Terezija Sovdić daruje . . . . 2 kr.
Uz poklik: *Slava lijepoj Kćeri Neba!* Don Ivo Brechler šalje . . . . 2 „
Andro Juhović . . . . 1 „
P. Piskulić . . . . . . 2 „
Matejka Čebuhar . . . 1 „
Irh Antonija . . . . . . 1 „
N. N. iz Kraljevice, daruje miloj Gospi za pobjedu kat. misli u Hrvatskoj . . . . . . 1 „
Petrović Anica, za spas svojih milih . . . . . 1 „
Petra Golik . . . . . . 1 „
Margareta Urbanac . . 1 „
Neža Urbanac . . . . . 1 „
Josipa Kovačević uz molbu, da joj njezin moćni Imenjak bude u pomoći na času smrti . 1 „
Antonija Rački . . . . 1 „
Stjepan Petranović . . 2 „
Kata Jakovac . . . . . 2 „
Dragica Vezmar . . . . 1 „
Klementina Koharić želi i prosi Djevicu Lurdsku, da se oko hrv. stijega nagje barem *1000* vjernih Hrvata 1 „
Kata Surub . . . . . . 1 „

Godina II. RIJEKA, dne 4. svibnja 1909. Br. 5.

Urednik i izdavatelj:
O. Bernardin Škrivanić,
Provincijal Kapucina.

Marija i Svibanj.

Evo nas u najljepšem i najmilijem mjesecu u godini, u mjesecu Svibnju. Sve se veseli, sve se raduje. Ta kako i ne bi!

Cijela se priroda budi i pomlagjuje, budi na novi život, novi rad. Plavo nas nebo zanosi raskošnom vedrinom, čarnom ljepotom. Blago nas sunašce miluje sjajnim zrakama. Priroda, puna raskoši i ljepote, plijeni nam oči svojim svježim zelenilom, prolistalim šumama, raznobojnim cvijećem, umivanim blistećim suzama biserne rose. Cvrkut laste ponad prozora, poj ševa u polju i slavujeva pjesan u gaju, uznosi nam duše gore visoko, visoko....

Sve to puni ljudska srca nekim blaženstvom i ona veselije, življe kucaju...

No što je najljepše pravo je, da se i posveti najljepšem. Tako i svibanj, pun mladosti i svježine, pun čara i ljepote, posvećen je **Mariji,** tom najljepšem cvijetku nebeskog perivoja, vječno mladom, punom čara natprirodnog, ljepote rajske. Marija, to je ona najljepša, najdivnija ruža, koja čini svibanj tako velebnim, tako milim srcu valjanog katolika, štovatelja te nebeske Ružice.

I kao što proljeće sve budi, sve pomlagjuje, tako se i po Mariji sve novim životom javlja, sve se pomladilo po Njoj.

Svibanj je sa svojim milovidnim i raskošnim čarima mjesec sjaja i bogatstva prirode, a Marija je svojim uzvišenim krepostima sjajna zvijezda svima i bogata milostima Božjim.

Pa kad se sve, cijela priroda, budi i oživljuje, što zar da jedino čovjek ne osjeti novog života, ne nakiti se miomirisnim cvijećem, zar da tek njegovo srce ostane opkoljeno zimskim ledom? Ne! I srce naše treba da se otrese zimskog sanka, da na njemu procvatu ruže, pojavi se zelen; ono mora, da se pomladi. Ono se mora uzdići do **Marije, Kraljice svibnja,** uzdići na krilima djetinjeg štovanja, procvalih kreposti...

U svibnju treba da Je novim zanosom, novim žarom i djetinjom odanošću ljubimo i štujemo. Sakupimo se dakle, o štovatelji Prečiste Djevice, do Njezinih nogu, do Njezina oltara, pa zapjevajmo gromko pjesmu u čast **svibnja Kraljici.** Okitimo Joj oltar miomirisnim cvijećem, što nam ga nugja bogati svibanj. Ispletimo Joj vijenac miris-ruža srdaca naših!

Molimo Nju, najbogatiju, najmoćniju, da isprosi našem bijednom Hrvatskome narodu živu vjeru i odanost u Boga, te blagoslov i postojanost pri ostvoranju domovinskih idealâ. Molimo Je, a Ona naše molbe zacijelo prezreti ne će.

Kraljice svibnja, moli za nas!

Najuspješnije sredstvo.

Uvidjeli smo, da ništa tako ne može doprinijeti uspjehu i procvatu Gospina lista, kao požrtvovan, nesebičan, složan rad srčanih povjerenika.

Eto zašto Otpravništvo i Uredništvo *Naše Gospe Lurdske* sve sile ulaže, e da u svakome mjestu nagje osobu, koja će na svoja legja preuzeti istina tešku, ali plemenitu i časnu, službu *povjerenika.* Na našu najveću radost možemo javiti, da ne ima u prostranoj Hrvatskoj, Dalmaciji i Istri znatnije varoši i mjesta, gdje naš listić ne bi imao sebi odanu osobu, koja je pripravna, da sve pokuša i učini samo, da što više proširi slavu Preslavne Djevice.

Još preostaje samo nekoliko gradova u kojima nam još nije uspjelo naći «*agenta*» *Gospina,* kako je sam sebe duhovito i ponosito nazvao, jedan širitelj slave Marijine u srednjoj Dalmaciji. Mi se megjutim nadamo, da ćemo i u tim mjestima uspjeti, jer znamo, da ne ima osobe, koja ne bi bila pripravna — ako joj samo prilike obiteljske dopuštaju — da raznosi svojim mjestom Djevičinu slavu.

Junakinja Orleanska, blažena Ivana d' Ark,
u oklopu sa barjakom u ruci.

Veličajno slavlje u Rimu.

Središte kršćanstva — vječni Grad — bio je na mladi Uskrs pozorištem velelijepoga i za Francuski narod od najveće zamašitosti slavlja.

Četrdeset tisuća vjernih sinova *„Prvorogjene Kćeri"* na čelu im skoro svi Francuski biskupi — njih 75 na broju — pohrlilo je iz prokušane Zemlje sv. Ljudevita put Rima. Neopisivo je bilo njihovo oduševljejnje, velik njihov zanos, neizbrisiva uspomena, koju im je ostavila u dušama veličanstvena proslava njihove Junakinje-Djevice Orleanske. Slavlje je postiglo svoj vrhunac, kad je iza čina proglašenja iz četrdeset hiljada grla zaorio prostranom bazilikom slavodobitni: *Tebe Boga hvalimo!*

Slika, koja prikazuje, kako junakinja Ivana u slavi uzlazi na nebo, zasjala je nenadano u taj čas pred očima oduševljenih hodočasnika, rasvijetljena tracima raznobojna svijetla, u koje je uronila duša Blažene; zvonovi na Petrovoj Crkvi veselo odjeknuše navještajući svijetu slavu novoproglašene Blažene.

Bio je to čas, koji nikakovo pero nije kadro da opiše — čas nezaboravan, veličanstven, divan. Regbi da je taj trenutak svatko osjetio prisutnost slavne Osloboditeljice. Uzbugjenje je bilo obuzelo svačije srce. Mnogo se oko orosilo suzom zahvalnicom. Slavlje je razvilo sav svoj sjaj poslije podne, kad je još veće mnoštvo pokrilo ogromni trg sv. Petra i doskora opet zaorila u veličanstvenoj bazilici velebna pjesan: *Ja sam kršćanin!* potom gromovita pjesan: *Hoćemo Boga!*, a napokon milu Lurdsku: *Sred te se Pećine...*

Odjek ove potresne pjesme dizao se gore prema slici, gdje se regbi stopio u potpuni sklad sa veselim titrajima svijetla, koje je okruživalo sliku Blažene.

Iza blagoslova sa Presvetim kad se čitavo ono more naroda u najdubljem strahopočitanju poklonilo Učitelju svake svetosti i početniku kreposti Blažene Ivane, svršio se ovaj veliki povjesnički dogagjaj: *proslava Ivane po vidljivom glavaru Crkve, koji predlaže Djevicu Domremisku štovanju naroda, a napose je kat. Francuskoj stavlja za izgled žive Vjere i pouzdanja u Boga, kao i požrtvovne ljubavi prema Domovini.*

Nikad u tako velikom broju nije plemeniti Francuski narod pohitio k Namjesniku Hristovu; nikad nije većim poletom i gromkije kliknuo: *Živio Papa!* kao ove godine, kad je bezbožna vlada mislila, da je posvema uništena i smrvljena Crkva kat. u Francuskoj. Eto novoga, nepobitna, očevidna dokaza istinosti onoga velikoga Hristova proročanstva:

„I vrata paklena ne će je nadvladati!"

Moje ozdravljenje.

ZDRAVLJENJE, koje se ovdje pripovijeda, spada med najveća ozdravljenja, što su se zbila tečajem Jubileja Lurdskih Prikazanja.

Radi se o časovitome ozdravljenju od strahovite kronične (zastarjele) bolesti.

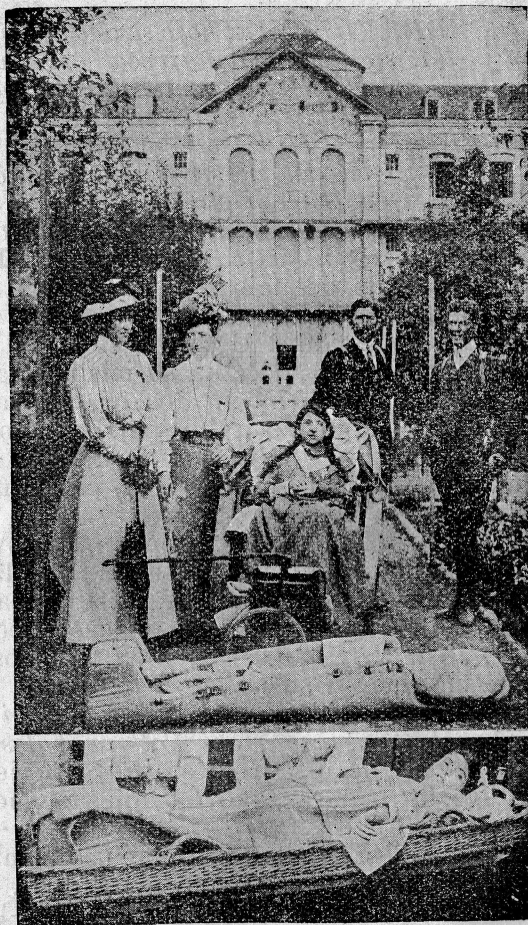
Evo jednostavne i zanimive povijesti, koju pripovijeda sama ozdravljenica **Gabrijela Diran:**

...Bolovala sam od najranije mladosti. U trinaestoj sam godini na toliko oslabila, da sam morala posvema napustiti nauke. U petnaestoj sam godini počela jako kašljati. S početka se mislilo, da je to jednostavna upala grla, ali mi doskora zahvati prsa i ja stupih dne 26. kolovoza u Vilepentsku bolnicu. Tu sam počela bacati krv. Pojaviše se doskora po čitavoj hrptenjači i na legjima veliki čirovi, očiti znak sušice u plućima i u kostima.

Koncem ožujka g. 1906., htjela sam svakako kući k roditeljima. Tu sam postajala od dana do dana sve slabija, strašno sam omršavila i bacala krv. Svršetkom rujna, pošto me pregledaše liječnici iz bolnice sv. Josipa svjetovaše me, da tamo ostanem i opremiše me megju sušičave. Novi čirovi su se pojavljivali. *Prvak-kirurg, gosp. Le Bek, i drugi liječnici konstatovaše na meni Pottovu bolest.* Dne 14. rujna staviše me u sadreni steznik, koji je sizao od vrata sve do bedara, tako da nijesam mogla ni sjesti.

Kako je bolest od dana do dana zauzimala sve više mah, primih u mjesecu siječnju g. 1907. posljednju pomast. Nijesam mogla ništa uzeti do li malo šampanjca, koji bi odmah izbacila i malo sladoleda. Stanje se pogoršavalo i liječnici izjaviše, da su mi odbrojeni dani. Uslijed toga dadoše me roditelji prenijeti kući na Cvijetnu Nedjelju, dne 24. ožujka.

Budući da sam počela uzimati nešto hrane, župnik mi poče govoriti o Lurdu. To me dakako nije puno napunjalo nadom, jer sam silno trpjela pljujući krv.

Gospogjica GABRIJELA DIRAN.
Odmah iza ozdravljenje vidimo je u *kolicima.* — Prije ozdravljenja nalazila se u *košarici.*

Uza sve to ukrcah se u bijeli vlak, obavita steznikom. U bolnici «Sedam Žalosti» u Lurdu svu mi njegu posvetiše gospogjice Tessart i Bonvallet, kao što i svojevoljni poslužnik bolesnika, gosp. Boaslovil.

Sve naše molitve ne pomogoše ništa i ja ostavih Lurd, a da nijesam oćutjela nikake poboljšice, nego se samo u mojem srcu porodila živa želja, da se ponovno povratim u Marijin Lurd. Pošto se bolest bila pojavila i na bedri lijeve noge, moji me roditelji ponovno povjeriše liječničkoj njegi u bolnici sv. Josipa. Iznova me pretraži dr. Le Bek i pronagje bol u zglobu kuka (koksalgiju). Sad su bili prisiljeni, da mi učine sadren aparat, koji je sizao sve do pete tako, da više nijesam mogla maknuti ni glavom ni rukama ni ramenima, samo da mi se sravna hrptenjača.

Gospogjica GABRIJELA DIRÀN poslije ozdravljenja.

Liječnici izjaviše, da ne ću moći proboraviti zimu u Parizu, već da moram na jug. Tako dogjoh u bolnicu Pošku, gdje dr. Monod, protestant, izjavi sestrici Agnezi, *da ću najviše još proživjeti dva do tri mjeseca i da dosljedno ne trebujem nikakova lijeka, do li jedino da idem na sunce, kad ograne.* Upravo na Božić pojavi mi se upala trbušnice. Mo-

rali su prerezati steznik, te ga zamijeniti tako zvanim Bennet—ovim žlijebom. Upale trbušnice nestade, ali zato moje ruke i bedro posuše mnogobrojni čirovi.

Dne 14. lipnja spopade me 41 stupanj jaka vručica. Dr. Monod konstatova upalu moždane opne (menningitis) i pomisli, da mi se konac približava. Moje su oči bile mutne, a glava sva u vatri. Jedva sam raspoznavala osobe, koje su me njegovale. I kako sam neprestano bila u nesvjestici, mislila sam, da mi se pauci šetaju po krevetu.

To je stanje potrajalo tri tjedna. Sad me spopala velika slabina, s.d nesvjestica, a kadkada sam od boli mahnitala. Napokom mi se nešto povratiše sile, ali u takovoj mjeri, da su svi bili uvjereni, da ne ću dočekati hodočašća, za kojim sam toliko čeznula!

Ipak sam ga dočekala, ali sam bila na umoru! Svi oni, koji su vidjeli, kad su me prenašali na kolodvor, mislili su, da ću sad nà izdahnuti. U vlaku sam zauzela čitav jedan odjel, položena u podugastoj košari. Uza me se nalazila gospogjica Tessart i Bonvallet.

Gospoda Boaslavil i Difùr su me iz bolnice «Sedam Žalosti» najvećom pomnjom prenijeli k Spilji i Piscinama. Prva četiri dana nijesam oćutjela nikake polakšice. *U nedjelju se pak pod veče tako moje stanje pogoršalo, da su svi bili u najvećoj zabuni, jer su sigurno očekivali moju smrt. Strašna je bila ona noć: više nijesam mogla uzeti ni kapljice vode, bìlo je jedva jedvice tuklo. Hrkala sam silno, a da sama nijesam znala.*

U ponedjeljak me uz najveću opreznost preniješe u Piscine. Gospogjica Tessart je bila odregjena, da me umoči u čudotvornu vodu, jer je ona jedina poznavala sve moje boli, te kretala mojim siromašnim tijelom, a da mi nije prouzrokovala velikih boli. Ali onoga dana čas prije, nego sam morala stupiti u vodu, moje boli postadoše nepodnosljive, a kad se dotaknuh vode, bilo je još gore. Pričini mi se, da su mi sve kosti polomljene i da mi se noga sama kreće.

(1) Mjesto, gdje se bolesnici kupaju u čudotvornoj vodi.

I zavikavši glasno od boli rekoh:

— Gledajte! Ona se produljuje! Ona se giblje!

Sjajući se od veselja najedanput osjetih, da sam oslobogjena od svih patnja. Kako da opišem, što sam taj čas osjećala? Uslijed nagle promjene, koja se zbila u jedan čas u meni, zaboravih se zahvaliti Presvetoj Djevici.

Ali to nije sve!

Gospogjica Tessart i Bonvallet problijediše od uzbugjenja. Postaviše me u košaru i pozvaše poslužnike bolesnika. Kad ovi opaziše blijeda lica gospogjicâ, pomisliše, da sam umrla... Ali se naskoro uvjeriše o protivnome. Brzo me preniješe pred Spilju, gdje zapjevasmo oduševljeno: *Magnificat — Veličaj!* Potom me odvedoše u liječnički Ured. Tu liječnici izjaviše, da ne ima ni znaka Pottovoj bolesti, da se noga — koja je bila prije kraća od druge za 10 centimetara — povratila u svoje normalno stanje i da se još jedva jedvice čuje hroptanje u disanju.

U bolnici — gdje se sve začudilo, kad me spazilo zdravu i preobraženu — stupih u kolica, a košaricu ponesoše, kao spomen pred Spilju. Ponovno se okupam u čudotvornoj vodi i odmah počeh hoditi. Na veče sam koracala, kao i svi drugi.

Od dneva 24. ja se osjećam posvema zdravom, a jedem sve, što mi se dade: mesa, kruha, povrća. Pijem vino i mirno kroz čitavu noć spavam. U 15 dana sam postala težom za 3 kilograma. (Sad je to dakako čila djevojka kako to pokazuje druga slika Ovaj se opis ona izdala 20 dana iza odravljenja). Moje je ozdravljenje bilo konstatovano od više liječnika u liječničkome Uredu, netom sam im pokazala svjedodžbu dra Monoda, protestanta, koja ovako glasi:

«Potvrgjujem, da je gospogjica Gubrijela Diran bila na liječenju u bolnici Poškoj radi sušice na plućima i u kostima, uslijed koje je kroz više mjeseci morala ležati u žlijebu Bonnet—ovu. Neprestano je bacala krv i držala ju vrućica.»

Oh! kako sam sretna, što je moja teška bolest pružila prigodu Prečistoj Djevici, da pokaže čitavome svijetu, koli je Ona dobrostiva, milosrdna i moćna!

Gabrijela Diran.

PO DRUGIPUT!

I ako se još ne javljaju u onolikome broju, kako bi čovjek mogao željeti, to je ipak već lijepi broj Hrvata poslao potrebitu svotu i upisao med učesnike drugoga Hrvatskoga hodočašća.

Mnogi se oklijevaju upisati i poslati svotu za upisninu (30 kr.), jer se boje, da hodočašće ne će krenuti.

Takovi se samo varaju.

Neočekivani uspjeh prvoga Hodočašća i oduševljenje, koje je ono pobudilo, veliki broj štovatelja Djevice Lurdske i ljubav za sve, što može uzveličati Njezinu slavu, nesumljivi su dokaz i jamstvo za sjajni uspjeh drugoga hodočašća.

Ovih dana mi diljem čitave Hrvatske razašiljemo poziv na drugo hrv. hodočašće — *naše lijepo ukrašene* Oglase. **Sve najusrdnije molimo, da netom ih prime, neka ih izlože na vidik.** *To osobito stavljamo na srce našem dičnom Svećenstvu. — Skoro istodobno velezaslužni župnik i narodni zastupnik, Ivan Nep. Jemeršić šalje u svijet svoju u svakom pogledu uspjelu knjigu:* Hrvati u Lurdu.

Jedno je i drugo kadro, da i najmlitavijega katolika oduševi i sklone e da pohiti s nama u Marijin Lurd. Neka dakle nikô ne oklijeva, tko, samo može! Neka sve moguće učini, da se odazove glasu i pozivu Marijinu! Boravak u Lurdu ostavit će u njihovim srcima najslagju uspomenu. Bit će to najsretniji i najljepši vaši dani. Vidjet ćete prizore, koji se jedino motre u rajskoj domovini!

Tko dakle kani, hodočastiti neka se odmah i bez oklijevanja upiše!

Tko ima bilo kakovih zapreka neka ih svlada i probavi četiri dana u zemlji čudesa.

Oni pak, koji toga nikako ne mogu da učine, neka nam se u duhu i molitvi pridruže!

Marija naša premila i predobrostiva Majka i Zaštitnica blagoslovit će, štit će i nagradit će obilno jedne i druge!

* * *

Kao pokrepu za dokaz onome, što smo rekli iznosimo samo tri izjave bivših hodočasnika, koje nalazimo u knjizi: Hrvati u Lurdu.

I. Putovao sam u Lurd iz ljubavi prama onom sv. mjestu, na koje je Neokaljana postavila svoju sv. nogu. *Hodočašće je djelovalo na mene izvanredno. Čuvstva, pojmovi i veličanstveni prizori neopisivi.*

Putovanje i hrana preko svakog očekivanja, te ovom prigodom izričem najsrdačniju pohvalu čč. oo. kupucinima. Boravak u Lurdu bili su za mene najsretniji dani mog života, *i ako Bog da zdravlje, mislim ponovno pohoditi taj novi Jeruzalem,* gdje su se pred mojim očima odigrala tolika čudesa.

Janjina. Dalmacija. Ivan N. Kunić, posjednik.

II. Putovala sam u Lurd, da se poklonim Mariji i tom žrtvom, da joj posvjedočim žarku ljubav, koju gojim prema Njoj. Lurd me je napunio radošću i veseljem. Neka tajna sila progje čovjeka i on se ćuti kao preporogjen. Pomisao na Lurd napunja mi srce nekom slatkoćom i nepojmljivom utjehom. *Srce mi opet neodoljivom težnjom hlepi za Lurdom, gdje se ništa drugo ne čuje, nego molenje, pjevanje i uzdisanje. Prizori su to jedini na svijetu.* Sve bi mlake i mlohave duše poslala tamo, da se probude iz mrtvila i novom revnošću započnu služiti Bogu *S organizacijom bila sam prezadovoljna.* Želila bi da podje tamo u buduće što više Hrvata, da postanu vatreni katolici, pripravni za vjeru i dom i krv svoju proliti. Živila Marija, koja u Lurdu tolika čudesa tvori!

Ponizno odana u Kristu

Rijeka. Fani Župančić.

III. ... Nezaboravni Lurd na mene je djelovao upravo rajski, te videći svu tu divotu, vinuo mi se iz duše uzdah: *Sada puštaj, Gospodine, slugu tvoga u miru! S hodočašćem bio sam zadovoljan.* Moja bi želja bila, da se što prije ostvari *drugo hrv. hodočašće u Lurd i to u još većem broju i većem oduševljenju sa spomen barjakom na čelu.*

Blato na Korčuli, Dalmacija. Don Marko Žuvela, um. župnik.

Pred hridinom Masabjelskom.*

Spjevao: **Dr. Fran Binički.**

Tiha nojca krila stere. Svud tišina tajna;
Svud mrak gusti: Gdjegdje samo trepti zviezda sjajna.
A gle tamo pred hridinom, kraj šumorne Gave
More svjetla, more ljudstva gromko grmi: „Ave!“
Bezbroj srca burno kuca, bezbroj usta slavi
Neporočnu Djevu, štono zmiji glavu smlavi,
Što stostruko vjeru čvrstu i ufanje plaća,
Očajnikom nadu lieva, bolnim zdravlje vraća.
Sa svih strana ljudstvo grne usred noći crne,
Rušeć medje i zapreke, što ih diele vieke,
Ljubezno se puci slažu kô rodjena braća.
Iz gradova naših bielih, iz zabiti selske
Do hridine posvećene Tvoje Masabjelske

* Ovim imenom „Massabielle“ = „stare pećine“ — zovu Francezi onaj dio hridinâ, gdje se nalazi Špilja Prikazanja Majke Božje. Pjesma se ova nalazi u divnoj knjizi „*Hrvati u Lurdu*“, koju je napisao — kako je našim čitateljima poznato — poznati pučki pisac i književnik *Ivan. Nep. Jemeršić.*

Pohrlismo i mi k Tebi, Zdravlje bolestnika,
Pohrlismo bjedna djeca Tvojih bojovnika,
Što srtahu u smrt slavnu na poljanu ratnu,
Za Križ sveti Sinka Tvoga i slobodu zlatnu.
Gromko grme naši glasi, suza lice kvasi,
Iz srca se k Tebi krile molbe i uzdasi.
Oj ne prezri našeg glasa, naših suza bônih,
Što ih s nami u daljini rone milijoni:
Očisti nam, ukrasi nam srca, Djevo čista,
Nek u njima vjera cvate, nada, ljubav blista,
Izvidaj nam rane, Mati, s kojih duša pati.
Gledni milo još na jednu bolestnicu bjednu:
Kraljica je nekad bila, sreća joj je cvala,
Dok je Tebe Majkom svojom i Kraljicom zvala;
Sad ju toče jadnu crvi, kleti jal ju mrvi,
Kajinovo sjeme kleto skvrni njene grudi,
Bezbroj Juda dnevice joj lažni cjelov nudi,
A pakô se crní digô, da joj s čela skine
Križ Isusa, Sina Tvoga; da ju u grob rine.
Oj Kraljice naših predja, kliču Ti Hrvati,
Ne prezri nam molbe smjerne, naših suza bônih,
Što ih rone zazivljuć Te s nami milijoni:
Kraljica nam opet budi i ljubezna Mati,
Izdajničke razdri mreže, što ih pakô veže,
Zatornike smrvi crve, što nam sreću mrve,
Hrvatskoj nam dragoj majci trajnu sreću vrati!

VISOVAC.

Napisao: **Daniel D. Marušić.**

Kô bajoslovna splav iz tisuć i jedne noći, plovi na riječnom jezeru Krke u Dalmaciji nježni i ubavi otočić **Visovac,** *to starodrevno boravište skromnih Franjevaca.*

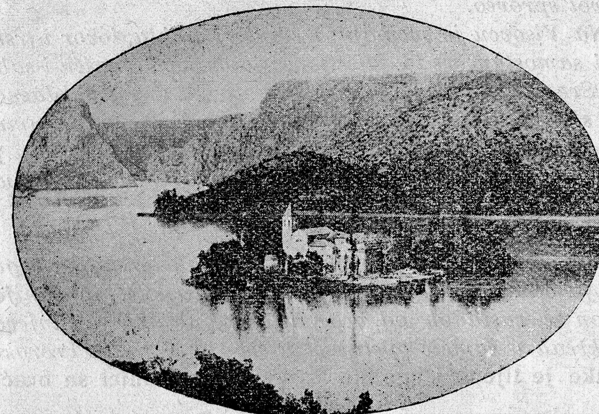
Iza hladne i mrtve visoravni Miljevaca, toga pustoga kamen—mora, pukne ti pred očima gorostasna provala rijeke Krke. Tad se niz strmenitu hrid puštaš do tihih obala rijeke, koja se širi i pretvara u jezero. Usred toga jezera diže se davni samostan na malenome otočiću Visovcu.

...I dogješ na obalu, pa zoveš i dozivlješ i čuješ odjek svoga glasa, što ti ga vjetar odnaša po dôcima, dragam i uvalama okoline, dok se sa otoka otisne čamac, kojim ćeš se

prevesti na otočić samoće, tišine i sabranosti. Lagjica se makne, a voda se podaje plovidbi, kaa vedro, beskrajno nebo mliječnim oblacima.

Otok je, krasna velika kap, što je pala sa svemira na tu samoću zemaljsku, pa miruje, kao mrtva... Oko otočića zagrlile se plačne vrbe i bijeli jablani sa lišćem, koje kao da sanja o povjetarcu, što ima rijekom da zalahori...

Takova milina, takav slatki zadah svetosti i ugodnoga mira opaja te, uznosi te do mile Majke naše, koja se na tome otočiću osobito časti.

Otok je, krasna velika kap, što je pala sa svemira...

...I ona zvona, i oni Franjevci i oni zidovi i ono raznobojno cvijeće, zelenilo, vrbe, sve kao da šapuće, kao da pjeva veličanstvo, svemudrost i svemogućstvo Božje... Kako je ugodan boravak daleko od svijeta, u tome zabitnome proljeću ugodnoga tugovanja, gdje dobri Franjevci sprovode život samoprijegora i odricanja!

Dvijestogodišnji zdenac, nad kojim strše kameni stupovi, a koji je napojio mnoge, već davno mrtve, okružen je čempresima i vrbama. Nedaleko crkvica, obrasla tamnim zelenjem i cvijećem... Oni starodrevni grobovi, pokriti kamenim pločama, nad kojima se diže starac zvonik i umjetnička crkva, u kojoj je sve sjajno i veličanstveno, kao u pravome hramu i boravištu milostivoga Isusa, Boga i Čovjeka, **koji je obećao da će med nama prebivati do konca svijeta.** *I dok u toj lijepoj i miloj crkvi stojiš, moliš, razgledaš je, čuvstvuješ, dotle*

ti sa kora odjekuju duboki psalmi, što te prenašaju u drugi svijet, gdje treba kajanja, molitve i dobrote. Ti psalmi se izvijaju iz mladih duša novicâ, koji posvetiše život svoj samoći i siromaštvu, odričući se svijeta, koga se odreklo i njihovo boravište, njihov turobni i osamljeni, ali neopisivo krasni Visovac, *na kojem prebivaju u službi Boga dragoga.*

Sve tamo otpočiva u velikome miru. I samo mistično zvono odjekuje glasom skrušenja i molitve, dok sijedi starac u kestenjastoj mantiji i bijelome pojasu i preporučuje svoju dušu Bogu, kojemu se već za rana posvetio i u čijoj je službi svoj život sproveo.

Na Visovcu je sve bajno: cvijeće i stabla, lovor i trstike crkva i samostan sve to odiše poniznošću, skrušenošću i sabranošću. Sve nas tamo uči i opominje, da iza ovoga prolaznoga, života slijedi drugi život, sretniji, ljepši — život neumrli i vječni, koji će biti bogata, obilna plata za sve nevolje i patnje i progonstva, koje srčano i odvažno podnosimo za ljubav Božanskoga našega Spasitelja. . . . .

. . . .

Moj se boravak na ovome otočiću bio preko svakoga očekivanja oduljio. Njegovi su me čari i ljepote bile zanijele... Napokon se rastadoh od vrlih i gostoljubljivih Franjevaca, te se ukrcah u čamčić opetujući u sebi one krasne Prorokove: **Oh! kako je lijepo i ugodno boraviti u zajednici sa braćom!**

Sa zahvalnošću primismo i toplo preporučujemo: 1)

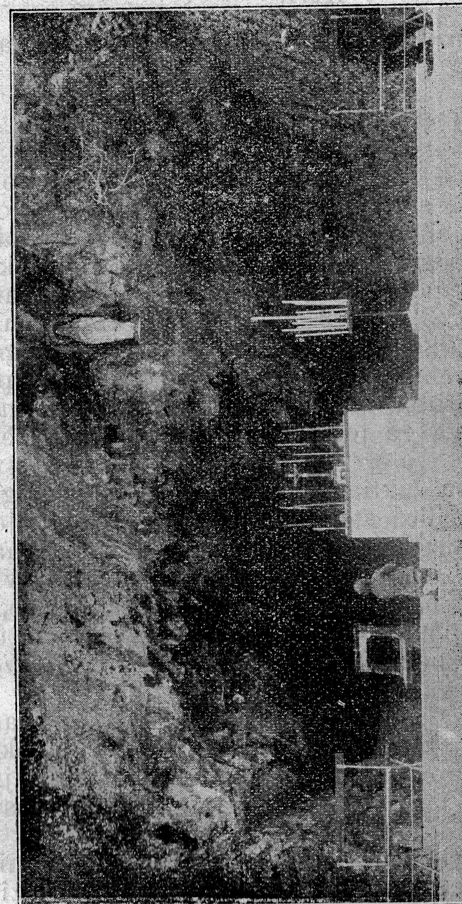
◇○◇

Život sv. Franje Serafinskoga ili Asiškoga napisao V. J. Cpt. Ivančić. Drugo izdanje ovoga krasnoga djela posvećeno je Sv. O. Piju X., Pokrovitelju Franjevačkog reda. Djelo se odlikuje kratkoćom i lijepim jezikom. Opisuje život sv. Franje, ustanove i razvoj triju serafinskih redova. Iza toga dolaze Franj. litanije svih svetih, serafinska krunica, pobožnost i devetnica u čast sv. Franje. Knjiga se dobiva kod A. Scholza u Zagrebu, cijena broširanoj 1 K., uvezanu 1 K. 40 fl. Djelce toplo preporučujemo svim štovateljima sv. Franje — osobito trećorecima.

Bombe i granate izdao zaslužni *„Zbor duhovne mladeži zagrebačke"* u kojoj se knjižici znanstveno dokazaje, da Bog opstoji. Cijena prosto vezanoj 50 fl., u lijepim koricam 1 K. 50 fl. Naručuje se kod *„Zbora" Kaptol 29. — Zagreb.* Osobito preporučujemo učećoj mladeži.

1) Lijepo i srdačno molimo sve, koji bi poslali svoje knjige na preporuku ovom uredništvu, da bi po **2** komada poslali. Jedan će biti za uredništvo, *a drugi za novosnovanu knjižnicu hrvatskih katoličkih djaka na Sušaku.*

„Najljepši dan". Ovaj će lijepi molitvenik izaći koncem svibnja nastojanjem vlč. o. Hugolina Didona, urednika *„Euharističnog Glas". u Zadru.* Molitvenik najzgodniji za *prvopričesnike.* Naručuje se kod vlč. pisca u Zadru. Cijena 50 fl.

...Bio sam proših dana u Makarskoj i vidio Lurdsku Spilju, za koju se toliko brine **Presvij. biskup Carić. Za čudo je vrlo slična Spilji u Lurdu,** *a nalazi se na divnome položaju. Postavljen je kip i oltar sa ogradom. Sprijeda se nalazi krasan prostor od cementa sa stupovima i stubama. Iz okolnih sela krenulo su već više hodočašća k lijepoj Gospi, za čiju se slavu narod sve više oduševljava. Sve će to mnogo doprinijeti ljubavi i štovanju provoga Lurda... (Iz lista veleč. gosp.* **M.** *Šabića, hrv. kodočasnika.)*

Lurdska Spilja u blizini Makarske.

Povijest Lurdskih Prikazanja.

NASTAVAK.

XIII.

Sedmo i osmo Prikazanje (Dne 23—24. veljače).

GOSPODIN je Estrad držao, da će se izložiti smijehu i preziru svojih drugova, ako bi dopratio svoju sestru do Spilje, kako ga je ona toplo molila. Napokom ipak popusti njezinim usrdnim molbama. Oko 6 sati ujutro, dne 23. ostavi on svoju kuću, te se sa još nekoliko gospogja, prijateljica, njegove sestre, uputi prema Spilji. Kad je tamo prispjeo nagje već 200 osoba, izmegju kojih 4 viša činovnika iz Lurda. Njihova ga je prisutnost vrlo razveselila i ohrabrila.

Pomažući se laktima dočepaše se mjesta, gdje je obično Bernardica stajala. Da nekako upotrijebe vrijeme sva petorica zagjoše u Spilju, ne bi li našli pukotinu, odakle bi proizlazila ona čudnovata svijetlost, ali dakako ne nagjoše ništa, te se uvjeriše, da je bedasto što slična i pomisliti. Dok su oni tako tražili i istraživali začuše glasove: *Evo Bernardice! Evo je!*

I doista ne progje par časaka i Bernardica se nagje u njihovoj blizini. Po svome običaju poklekne, uzme krunicu i uprije svoj pogled u izdubinu. Čujmo megjutim, kako on u svojoj lijepoj knjizi opisuje prvi svoj pohod k Spilji:

«Dok je prebirala u rukama zrnca krunice, uprije svoj pogled prema uložini sa izražajem žive, čežnje i želje, da ugleda svoju Gospu. Najedanput, kao da je grom udario, potrese se od udivljenja i sva se preobrazi... Njezine oči zasjaše, serafski joj smiješak zatitra na usnama, a glavu prigne neizrecivom milotom, koja je odsijevala na čitavome tijelu. Činilo se, da joj duša nastoji, da izigje iz tamnice tijela, e da svima pokaže svoju radost. Bila je slična Angjelu, dok se moli, na čijem se licu odraživahu rajske raskoši — jednome od onih angjelâ, koje je ljubljeni Apostol u Otkrivenju opisao u njihovu zanešenju pred prijestoljem Jaganjca. Svi su bili stalno i čvrsto uvjereni, da je Prikaza tu. Ono nekoliko osoba, koje su još bile na nogama, pokleknuše, a mi, koji smo do onoga časa stajali ponosito i bahato skinusmo šešire, te pognuti uprijesmo svoje oči na Bernardicu. Svih je naših predsuda bilo nestalo, svi prigovori isčezli, a njih je zamjenila čvrsta vjero u istinitost Prikazanja.

Bernardičino držanje, njezina najsitnija gibanja, način na koji se krstila, bio je neopisivo dostojanstven i uzoran. Svoje velike oči, nezasitne gledanja, držala je neprestano otvorene i skoro nepomične, kao da se bojala spustiti vjegje, da i samo jedan trenutak ne izgubi s vida ono bajno čudo, koje je promatrala. Katkada bi se nasmiješila nevidljivome Biću, a katkada bi stajala kao da sluša naredbe i želje otajne Prikaze. Svoje bi molitve Videća završila sa pozdravom Gospi. Mnogo sam otmenih osoba vidio, mnogo sam sa svijetom općio, a možda i previše! Motrio sam najfinije, najobraženije ličnosti, ali se nijedna od ovih nije tako milo ponašala, kao što Bernardica, ni jedna takovom ljupkosti, nježnosti i uglagjenosti nije znala upraviti pozdrav, kao što bi to Bernardica učinila svojoj «lijepoj» Gospi!

«....Uzaludno se Gospa sa Pećine skrivala, ja sam osjetio, da je Ona u mojoj blizini, te sam bio uvjeren, da je na mene siromaha bila bacila svoj materinski pogled. — Napokom ostavismo Spilju. Za više vremena ni jedan od nas ne prozbori ni riječi. Napokom doktor Dozù prekine muk i reče: «*To je nešto vanredna!... nešto veličajna!... nešto božanstvena!...*»

Kad su Bernardicu iza Prikazanja upitali, što joj je «Gospa» rekla, odgovori, da joj je povjerila *tri tajne,* kojih nikome ne može otkriti, pa ni samome svome ispovjedniku. Više su puta razne osobe poku-

šale, ne bi li je prevarile, te je nagovorile, da ih otkrije, ali sve uzalud: *Ona ih je ponijela sa sobom u grob i nitko ni dandanas ne zna, u čemu su sastojale.*

* * *

Osmo se Prikazanje zbilo, dne 24. veljače. Prisutno je bilo kojih 600 osoba, izmegju kojih mnogi stranci. Zanešenje je potrajalo sat vremena. Pri svršetku se Bernardica puzajući na koljenima približi Pećini. Uzlazeći uz nešto vrletnu strmen mnogobrojne osobe, koje su se nalazile uz nju, čule su je kako više puta plačnim glasom izgovara: *Pokora! pokora! pokora!*

U riječi *Pokora* krije se spas za čitavo društvo ljudsko, za čitav narod obitelji i za pojedinca. Je li svijet uvažio Djevičinu opomenu? Ako nije, jao si ga svijetu, jer je sigurno, da će svi kao i pojedinci, ili biti spašeni pokorom, samozatajom, neporočnim življenjem, ili da će u protivnome slučaju biti osugjeni pravednosću Božjom.

DOBAR ODGOVOR.

Jednoga dana razgovarao se neki slobodni mislilac u kući oduševljena i gorljiva katolika, kad stupiše unutra siromašne sestrice, koje su tražile milostinju. Gospodar se kuće, kao obično, pokazao velikodušnim. Bezbožnik će mu na to poruglivo se smješeći:

— «Koliko te svake godine stoji posjet ovih žena, koje bi mogle šta drugo činiti, a ne prositi?

— Bože moj, svaki posjet oko 10 kruna!

— A koliko vremena taj zanat tjeraš?

— To ja činim čitav svoj život.

— Dobro! a da si sav onaj novac sačuvao i da si ga uložio na dobit danas bi se, dragi brajko, mogao voziti u kočiji.

— Što, ti, prekine ga katolik — nikad ništa ne daješ u dobre svrhe?

— Ja?! Nikada!

— Dobro. Ajde dakle da se malko provezemo u kočiji, koju si svojom prištednjom morao sigurno kupiti!

Slobodni mislilac nije znao, što da mu na to odgovori, niti kako da se izgovori. Novac, kojega nije davao niti siromasima, niti u dobre svrhe, rastepao je ne znam kuda. Milostinja još nikoga nije osiromašila, a znamo, da se rasipnici živući u raskošju danomice upropašćuju.

Uzalud su svi napori tobožnjih narodnih ekonomičara. U ljudskome će društvu vazda biti bijednih siromaha, koji ne će moći živjeti, ako ne od milostinje. Bit će takogjer vazda mnogo filosofa, koji će prosjačenje držati za zločin, milostinju za zloporabu. Bilo je dakle potrebito da Vjera, kojoj je svrha, da ublažuje svaku bijedu nesrećnika, prstom pokaže na otrov, ovakovih zlih mnijenja, uzme pod svoje blago okrilje najzapuštenije članove velike ljudske obitelji, oplemeni i posveti prosjaštvo, a ona je tu zadaću i te kako izvršila.

Ta je Vjera rekla ljudima višega staleža: *Hoćete li, da savršeno slijedite Onoga, koji akoprem Gospodar neba i zemlje nije imao ni kamo da nasloni svoje glave? A vi prodajte svoja dobra, razdijelite ih siromasima, pa idite propovjedate narodima, koji spavaju u sjeni smrtnoj pokoru i prezir zemaljskih dobara, koja su čestokrat uzrokom, da se zaboravlja vječna Postojbina — Nebo. Poučavajte neuku mladež, tješite nevoljnike, tako da nijedna bijeda ne umakne vašoj ljubavi, i ne prestanite vršiti junačka djela ljubavi, osim da prosite od vrata do vrata svoj kruh svaki dan, smatrajući se u svojoj poniznosti nevrijednima, da ga primite.*

I hiljadu i hiljadu je muževa i žena na taj glas stupilo pod zastavu redovničkoga siromaštva i na taj način blagoslovno djelovalo med narodima, te ih začudo posvema preobrazilo. Po njima je crkva izmirila sve članove velike ljudske obitelji: *bogataše* i *siromahe.* Ona je presušila dva izvora siromaštva: *škrtost bogataševu i odvratnost siromahovu.*

Odrekavši se svojih dobara da prime bisage, koje im pruža Vjera, prosjački redovi, još očevidnije ublažuju općenitu bijedu, jer često pribavljaju potrebitu hranu, tolikim oskudincima, a da uza sve to, ne uzimaju nikome ništa, budući da se zadovoljavaju onim, što im drugi u ime Božje iz ljubavi i od svoga suviška daju. Ima nas tako puno na gozbi sreće, da se moramo veseliti, kad se koji gost svojevoljno od stola, udalji i hoće, da se zadovolji našim mrvicama.

Najbolje ćemo umanjiti prisiljeno prosjačenje, ako pomažemo dragovoljne prosjake redovnike, koji su se odrekli svega, da prema onoj Apostolovoj: **budu: svima sve.**

Sv. Josip, zaštitnik sretne smrti.

(Istiniti doživljaj pripovijeda: **Miler, kapelan.**)

NAGLO sam bio pozvan k bolesniku, da ga pripravim na smrt. Požurio sam se osobitim nekim veseljem; ta bila je to ptičica, kakovih se ne lovi svaki dan. Bijaše naime teško bolestan mladić, ali mladić po uzoru modernoga svijeta. Opako ga društvo iskvarilo, pokvareno mu štivo potamnilo u srcu onaj najsvetiji amanet, — vjeru. Postao u tom pogledu nehajan, hladan. Sakramente zabacio, crkvu skoro zaboravio, a divne njene obrede izmjehivao. Koliko li je tuge i brige s toga prouzročio dobrim kršćanskim roditeljima!

Poslije kratkoga razgovora ispovjedi se, za čudo, skrušeno, a drugi dan primi sv. Poputbinu. Beskrajno e milosrgje Božje!...

Za čitavih sam osam dana zalazio k njemu, da ga posjetim. To mu je bilo milo. Za razgovora mi je uvijek štogod pripovijedao o svojoj bolesti. Devetoga dana me pozovu nanovo. Dogjem; on je umirao, ali je bio sasvijem pri sebi. Preporučim mu dušu i zadržim se neko vrijeme. Napokon ga upitam:

— Kako vam je!

— Miran sam, gospodine — bio je odgovor.

— Jeste li sasvim miran i na sve pripravan? — priupitam.

— Mogu odmah umrijeti, tako sam miran.

Taj mir se je u istinu zrcalio na njegovom čelu, premda je bio u smrtnoj tjeskobi. To se je moglo pripisati izvanrednoj samo milosti Božjoj, osobitom kakovu dogogjaju. Znatiželjan dakle upitam ga iza kratke stanke:

— Jeste li se vi u životu možda kome preporučivali za sretnu smrt?

— Dà, gospodine — odgovi on — ja sam se svaki dan molio sv. Josipu. I vidim, da nijesam uzalud, jer me je evo sv. Josip i uslišao — budući da se osjećam posvema miran i pokojan. Idem u susret smrti, kao da bi otišao na gozbu. Poslije malo časaka izdahnu mirno i spokojno.

Svima nam se na tu izjavu orosiše oči suzami i svima nam bijaše jasno, odakle tako lijepa smrt. Sv. Josip je kô uvijek, tako i tada pokazao, da se nitko k njemu uzalud ne utječe i da se punim pravom nazivlje: **„Zaštitnik sretne smrti“.**

O sv. Josipe, naš veliki zagovorniče pred Bogom, daj isprosi i nama tu veliku milost, da u zadnjem času života uzmognemo mirnom savješću pogledati u budućnost!

Najtoplije svim štovateljima Bl. Djevice preporučujemo raspačavanje molitvenika „AVE MARIA“. To je doista molitvenik Djevice Lurdske, pa je sveta dužnost svakoga Njezina štovatelja, da se za njega zauzme. Stoji 1.40 fil. s poštom.

O LIJERU I RUŽI.

Priredio: **Cetinski mlinar.**

Gore, u vječnim nebesima živom, rajskom svjetlošću sjajilo oko Božje.

I ta svjetlost ljepote punila svemir. I beskrajni redovi angjela, blaženi s toga sjaja, zapanjeni s ljepote svoga Stvoritelja, kružeći i upirući svoje poglede u Njega, pjevahu: «*Hosana!*»

Izbijao megjutim ispod žarkih pogleda božanske zjene nježni stručak. Dizao se i resio širokim bijelim vjenčićem, u kojemu se redali zlaćeni prašnici. I Stvorac motreći ga i obasipljući najčišćom svojom svjetlosću, prozva ga: **„Lijer“.**

Stiskoše se veseli angjeoski redovi oko bijeloga cvijetka, stvorena iz ljepote Božje, nikla sa pogleda božanske zjene. Udišući mu blagi miris, pjevahu Lijeru, krasnome cvijetku čistoće i ljepote.

Ma Lijer bijaše sâm. Uz radosne poklike rajskih redova naklanjao se snježani cvijetak, kočio se nježani stručak, no bijaše sam — sam!

Motrio Višnji nježni stručak megju ljepotam krilatih Gragjana: bijaše sam «*dražesni cvijetak*».

Užga se Ljubav božanska napram osamljenom Lijeru. I uza nj sa svetoga kucaja milosrgja, što izbi sa božanskoga Srca, pojavi se megju zelenilom smješeći se drugi cvijetak. Tom cvijetku, stvorenu kucajem Ljubavi božanske, Vječni nadjenu ime: **„Ruža“.**

Bijeli i grimizni cvijetak približiše se, izmijeniše prve pozdrave, prve osmijehe, prvo ganuće.

I od tada **Lijer** i **Ruža,** — **Ljepota** i **Ljubav** — življahu gore, kod Boga, s angjelima, u sjaju i smiješku neba.

* * *

Jednoga dana Bog im reče: «*Idite, razveselite i zemlju vašim sjajem, mirisom vašim. Liljanima će i ružami zemlja cvasti, i bit će traci Ljepote svoga Stvoritelja, kucaji Ljubavi njegove*».

Radosni, Lijer i Ruža, uputiše se napram zemlji.

Ali silazeći dolje, niže i niže, jaki ih vjetar rastavi... Rastavi ih, jer grijeh bijaše obladao zemljom.

Sigjoše na zemlju. Progjoše od mjesta do mjesta tražeći se, dozivljući se. Ma ne mogoše se više naći, Lijer i Ruža.

Ljepota bijaše bez Ljubavi — Milosrgja, a Ljubav bez Ljepote — Čistoće...

* * *

Pomoliše se i minuše vjekovi, a rastavljeni cvijeci svendilj putovahu zemljom, uzdišući za Onim, koji ih bijaše stvorio.

I motrio ih Višnji, bijedne osamljene cvijetke, stvorenja zjene svoje, srca svoga. I Ljubav ih Njegova jednim jedincatim kucajem po drugi put ogrli...

I sastadoše se napokon, sastadoše se Lijer i Ruža... I Čistoća i Milosrgje, ljubeći se, dadoše zemlji novi, divniji cvijet — *Mariju.*

Marija Lijer, Marija Ruža, Marija Bezgrješna!...

Darovi za Crkvu:

Kata Pervan, J. Macinić, M. Dvoršak, B. Bišćan, J. Šmit, L. Grebenar, Ana Vidović, L. Pfeifer, Fr. Majerhofer, I. Kovačević, M. Brkić, C. Zetović, C. Kopić, P. Jagodić, K. Matković, Lj. Horvat, M. Viljetić, M. Burcar, M. Sinčić, Š. Tadejević, M. Stiglić, M. Wolf, M. Padavić, F. Štiglić, G. Kermek, J. Ana, N. Bajurim, I. Kušec, S. Hanžek, F. Felbinger, N. N., M. Podvoršek, M. Janešić, U. Jereb, A. Petač, M. Kimovc, M. Kimovec, A. Bartuš, A. Bartuš, R. Fuks, I. Fuks, K. Manc, K. Tomašec, F. Planko, K. Čeh, F. Gažić, J. Študir, Dr. Zajec, F. Kuna, B. Kuna, M. Matule, F. Mešnjak svi po 5 kr., Stj. Jakopović 7 kr., M. Ričko i J. Lusavec, M. Šuštar, A. Laginja. P. Šeparović, J. Žuvela, I. Radić, Marija Šepić, A. Starčević, B. Ožanić, F. Majetić, F. Res..., T. Ilijić, M. Šimunović, F. Vuger, P. Sipina, M. Zvonar, I. i M. P., M. Antolašić, M. Ticinović, K. Dambrosi, J. Petruvić, T. Sondić, A. Markovina, I. Gučanin, B. Jendruk, F. Ključarič, Stj. Klučarić, A. Ključarić, J. Sabolić, M. Mečavić, Viska, Š. Makijanić, M. Makijanić, M. Lešić, I. Dujam, Franciska, Felix i Andrea Kreger, Iv. Sašić, Fr. Majteč, J. Perković, T. Zorčić, A. Terbežai, A. Zbašnik, Ver. Loknar, Val. Poje, K. Kovač, Sof. Franković, M. Maurović, N. Alačević za pokojne; M. Kolb, Agn. Milec, M. Gorički za pok. Barbaru, Vj Glumpak, Kl. st. Glumpak, Kl. ml. i Cecilija, Vjekoslava Starčić za svoje mrtve, Tomo Farkaš, Ana Bedenković, O. fra Jako, Jurić, † Ante, Ana i Ante Jurić, Don St. Vidović, Barb. Pala-

dino, † Jele Nikolić, O. D. Šitić, (3 kr.), † Kata Lubertić, Ant. Bubić, † N. N., † N. N., Care i Adela Stock, Man. Marinić, P. Marinić, A. Berčić, Jur. Čulić. *Svi ovi darovaše po 2 kr., da budu dionici* **260** *vječnih sv. Misa, koje su se pred godinu dana počele služiti pred oltarom* **Majke Duša, koje su u Čistilištu.**

Nadalje darovaše: N. N. 5 kr. — Čč. ss. Milosrd. 2 kr. — N. N. 3 kr. — N. N. iz Celja 4 kr. — T. Tončić 6 kr. — Vinc. Potočnjak 3 kr. — I. Carić Ivanos 10 kr. — M. Rački 6 kr. — Iv. Kolundžić sabrao 3 kr. — Dupcza Janos sabrao 4 kr. — Obitelj Lehpamer 5 kr. — Andr. Baćak 4 kr. — Mar Vuković sakupila 5 kr. — M. Zagorec 2 kr. — Kar. i Petar Šuhmmaher 3 kr. — Pavo i Ana Kušer 3 kr. Jul. Munitić 3. kr. — Matej Golubović 3 kr. — Don Niko Baća 10 kr. — Fr. Marčelja 5 kr. — Katica Dujmić 5 kr. — Filomena Prosser 16 kr. — Petar Staršić 6 kr. — B. Mikulčić 4 kr. — Gosp. Gajić iz Kastva 33 kr. — «Društvo djevojaka» Presv. Srca Isusova u Praputniku 4.30 fil. — Eva Golubičić za svoje pokojne 16 kr. — Fr. Žestić 2 kr. — Mar. Guštak 2 kr. — J. Merlak 4 kr. — M. Horvatuš 4 kr. — Obitelj Matić 4 kr. — Šime, Danko i Ivan Bašić 6 kr. — Mato Grižinić 5 kr. — M. Oremović 5 kr. — K. Mladinić 5 kr. — N. N. (iz Senja) 5 kr. — Ludmila Oppitz 5 kr. — I. Hrženjak, M. Bazik, K. Kovač; Ovi darovaše po 3 krune. P. N. P. darovao 10 kr. za gradnju crkve; Don P. Spanić 20 kr.; Kan, L. Mileta 10 kr. za primljenu milost; Niko Glavočević i Ivan Vidić darovaše po 10 kr.; Moćnoj Djevici Lurdskoj daruje 30, kao zahvalu na podijeljenoj milosti; N. Krešer 10 kr.; B. Mikulčić 4 kr.; A. Bačić Našoj Gospi Lurdskoj za podijeljenu milost 30 kr.; Ivo Gučanin 6 kr.; 4 kr. 60 fil., Franjo Vuković, upr. župe; Veleč. Josip Vaninger 50 kruna za gradnju crkve; Ivana Belulović 4 kr,. Colonbal Jerko 4 kr., Perina Valenčić 7 kr.; Katica Stev... 10 kr.; Blaž Vlašić 3 kr.; N. N. 5 kr. 60 fil., Agneza Kalafa 20 kr.; Stj. Ričko 10 kr.; Pajo Krempler 5 kr.; Franciska Delač 10 kr.; sakupio Ante Ladić 10 kr.

Plemenitim darovateljima izričem najtopliju hvalu i molim prečistu Djevicu, da njima, kao i njihovim obiteljima, vijekom bude u pomoći.

O. Bernardin Škrivanić,
Provincijal Kapucinski.

Ponovno sve najljepše umoljavamo, da netom prime oglase neka ih na vidik.

Josipa Polić za spas i obraćenje grješnika u njezinoj okolini . . . 1 „
Jelena Polić . . . . . . 1 „
Marija Tadejević za ljubav Božanskoga Srca Isusova . . . . 1 „
Marija Delost . . . . . . 1 „
K. Šimunčić . . . . . . 5 „
Jerko Sikić *daruje* . . 6 „
za **besplatnoga** *putnika u Lurd i moli Uredništvo „N. G. L.“ neka se obrati svojim čitateljima, da i drugî u istu svrhu štogod doprinesu e da se uzmognu, bar* **trojica** *povesti u Marijin Grad.*
Ivan Kliček sabrao u Novoj Plešćici za barjak Hrvata-hodočasnika 4.82
N. N. iz Megjumurja *Kraljici Hrvata* . . . . 6 kr.
H. M. iz Megjumurja stavlja se pod zaštitu Prečistoga Srca Marijima i daruje . . . 2 „
Milica Mesarić . . . . 1 „
Obitelj Varga . . . . . 1 „
A. R. za spas svoje lijepe Hrvatske . . . . 1 „
Više osoba iz Megjumurja šalje na korist sv. Duša u Čistilištu . . . . . 4 kr.
St. Kallay . . . . 6 „
Romana K. . . . . 1 „
Matejka K. . . . . 1 „
Josip Grabrovac sa molbom, da mila Gospa blagoslovi hrv. kat. mladež, e da i nadalje odvažno i srčano kô dosele radi za Boga uz krasnu lozinku: *Sve za Vjeru i za Dom!* 4 „
Antonija Grabrovac . . 3 „
Marija Brudečić za dobrobit svojih milih . 2 „
Marija Vileić . . . . . 1 „
Margareta Skrobe svojoj miloj Gospi daruje . . . . 2 kr.
Jedna odvažna Hrvatica iz Kraljevice poklanja 2 „
Stjepan Polić . . . . . 1 „
Ana Iskra, da isprosi od lijepe Gospe sretnu smrt Albertica Novak . . . . 4 „
I. Lubin uz toplu molbu Djevici Lurdskoj, da blagoslovi svoj lijepi časopis i učini e da se tiska bar u 25.000 2.40 fil.
Preč. Gosp. Rajmund Jelušič stavlja pod zaštitu Pirenejske Djevice sebe i svoje drage župljane, te daruje . 10 kr.
Josip Car . . . . 1 „
Božo Mikulčić . . . . 4 „
Teško bolestni, Mirko Cvjetko, sakupio med štovateljima premile Gospe . . . . 11 „
Dragutin Brajković neumorni širitelj slave Marijine . . . . 2 „
Jvan Mitrović . . . . 3 „
I. Starčević prosi od Božanskoga Srca Isusova vječni spas svojoj duši i svojoj obitelji 1 „
I. Begović . . . . 1 „
Josip Šoštarić daruje za Zastavu i preporučuje Uredništvu, da u svakome broju bude bar kratka crtica u čast velikoga i moćnoga njegova Imenjaka, sv. Josipa . . 2 „
J. Balukšić . . . . 1 „
I. Kuruza . . . . 5 „
Al. Lorenc, buduća hrv. hodočasnica . . . . 4 „
113 kr.
Prije iskazano 252 „
Ukupno: 365 kr.

Neizmjerno me veseli, da su se skoro svi slojevi naroda u dragoj našoj Hrvatskoj odazvali mojem pozivu i da veselo doprinose svoj milodar za Spomen-Zastavu, koju će presretni

hodočasnici pokloniti «lijepoj» Gospi, kao očevidan znak srdačne ljubavi i odanosti, koju goje spram svoje Majke i Kraljice.

Neka premilostiva Majka našega Isusa izlije obilje svojih blagodati i milosti nad Narod, koji takovom poštovnošću doprinosi svoj novčić za Njezinu slavu.

O. Bernardin Škrivanić,
Organizator.

Cvijetak miloj Gospi.

Pred nekoliko smo dana čitali u jednome listu slijedeće: Ima osoba, koje puno mole, često primaju sv. Sakramente, a ipak ne će, da se ostave i da iz svoje kuće izbace **zlo štivo.**

Svaki dan mole: **„Sveti se ime Tvoje“**, *a tamo u svoju kuću primaju i širom otvaraju vrata najodlučnijemu i najbjesnijemu neprijatelju Božjega Imena:* **zloj i pokvarenoj štampi.**

Sklopljenim rukama uzdišu i vele: **„Dogji kraljestvo Tvoje“**, *a krvavo zasluženim novcem šire, jačaju i potpomažu sotonsko kraljevstvo.*

Žele i prose: **„da se vrši volja Božja“**, *a zatim žrtve doprinose, e da se pomoću* **zle štampe** *osujeti i u klici uništi sve, što bi moglo povećati i umnožiti čast i slavu Božju na zemlji.*

Nije li zbilja tome tako? Je smo li pretjerali, kad smo ovo napisali?

Nè, nijesmo. Mi smo htjeli upozoriti svoje vrijedne čitatelje na pogrješku, u koju padaju mnogi tobože dobri kršćani, te im najtoplije na srce staviti, da se kane zla štiva, pokvarenih novina, da ne bi jednoć od pravednoga Suca čuli one strašne riječi: **Idite od mene, prokleti, sa svojom krivom pobožnosti, u oganj vječni!**

Neka dakle svi naši čitatelji na početku Marijina Mjeseca za ljubav drage Gospe čvrsto odluče, da će svom dušom raditi i širiti dobro štivo i novinstvo, a da nikada, ma baš nikada, ne će **ni filira** *dati za zlu novinu.*

To će biti najljepši cvijetak, što ga možemo prikazati Presvetoj Djevici u bajnome Njezinome Svibnju.